

MINNEORD

Av: Jørgen Mejer

Ole Bjørn Magnussen ble funnet død søndag 11.januar 2015 i egen bopel. Med ham har en av Oslo bys siste originaler gått bort. For oss om kjente ham var han i hele sitt liv et uregelmessig verb som levde et liv som var langt i fra A4. Med en usminket mangel på respekt for autoriteter og eiendomsgrenser tok han seg til rette. Han syntes «vi andre» levde for mye i vår egen konformitet. Prinsipielt gikk han alltid med en sko av hver for å understreke sin frihet.

Ole Bjørn Magnussen var født i Oslo den 23.desember 1934. Han vokste opp på

Nordstrand, nederst i Munkerudveien, sammen med sin søster Else Kristin. Faren var postmann. Ole Bjørn hadde mange historier fra barndommen. De kjæreste minnene var nok fra morens barndomshjem i Valdres, et sted han besøkte og kom tilbake til gjennom hele livet – både på gården nede ved Strandafjorden og på seteren oppe på Flæten. Hvert år besøkte han familiens gravsted ved Strand kirke.

Som 17-åring for han hyre som hjelpegutt på M/S Glomdal fra Wilhelmsen rederi og var etter hvert dekksgutt og jungmann på fem skuter før det gikk litt galt og han ble satt på land! i Frankrike og han haiket hjem... Fra den tid fulgte et urolig liv som førte han til og fra.

Ole Bjørn var svært oppfinnsom og aktiv, han fikk flere ganger oppleve at samfunnet ikke satte like mye pris på hans «kreativitet». Han var rask til å finne på og gjorde mindre lovbrudd og stjal fra tid til annen. Dette måtte han senere sone for og fikk inspirasjon til å skrive og male bakom murene.

I flere år bodde Ole Bjørn hos sin mor på Grunerløkka. Hun var invalid etter krigen og Ole Bjørn hjalp henne i det daglige. Han søkte også krigsskadeerstatning på hennes vegne og fikk medhold i noe av søknaden.

På 1980-tallet kjøpte han noen brakker etter utbyggingen av Mortensrudsenteret og disse satte han opp som et

«monument» ikke langt fra barndomshjemmet mot Engersbråten gård. Her levde han resten av sitt liv ganske tilbaketrukket. Han skiftet navn på 1980-tallet til Torbjørn Hangårsta – han synes selv at Ole Bjørn Magnussen hadde gjort så mye galt at han like godt kunne begynne på nytt med nytt navn – etternavnet lagde han selv: «han går og er sta»-Hangårsta!

Et kjennetegn i nærmiljøet var Ole Bjørn med sykkel full av diverse på bagasjebrettet og kanskje en glassrute på pedalen som han hadde «funnet» et eller annet sted.

Ole Bjørn var produktiv, han deklamerte dikt både kjente og ukjente. Han skrev også egne dikt og delte dem med

alle rundt seg. På samme måte malte han bilder og forsøkte stadig å få til utstillinger. Bildene arkiverte han her i kirken sammen med alle sine papirer – her var de trygge!

Ole Bjørn levde fritt og var mest fortvilet over stengte butikker på søndager og høytidsdager. Han hadde sin egen kalender og den var orientert etter solen. Han var lykkelig hver gang solen snudde riktig vei, – to dager før sin egen bursdag (den var lite interessant) og like motsatt ulykkelig var han over korte somre og særlig når solen snudde. Han fikk avslutte sitt liv på den måten han ønsket mest: – å dø hjemme, midt i sitt «paradis» og være aktiv til det siste... Vi lyser fred over hans minne.